

στος 1 β, ἀπανεβάτος, γλυκανάλατος, κρύος, σαχλός.

ἀπανεβάτα ἐπίρρ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πλομάρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπανεβάτος.

Ἀπροσδοκῆτως: Ἀπανεβάτα ἡρόθις - σὶ εἶδα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄξαφνα.

ἀπανεβάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπινέβατους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀπανεβατός < ἀπανεβαίνω τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ- προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Ἀπανεβάστος 2, ὁ ἰδ.

ἀπανεβατούρι τό, ἀμάρτ. ἀπανιβατούρ' Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπανεβαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀνεβατούρια.

Μετων. ἄνθρωπος ἐνοχλητικός, φορτικός.

ἀπάνεμα ἐπίρρ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ. Χαλκ.) Σῦρ. Σίφν. Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνεμος.

Εἰς ὑπὴνεμον μέρος ἐνθ' ἄν.: Σήμερα εἶναι πολλὸς ἀέρας, λοιπὸν πρέπει νὰ πᾶς ν' ἀράξης ἀπάνεμα Σῦρ. Ἐλα νὰ κάτσωμε ἐπὶ τοῦ ναι ἀπάνεμα Ἀπύρανθ.

ἀπανεμιά ἡ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Δαμαρ. Κινίδ. Τρίτοδ. Χαλκ.) Παξ. Πάρ. Σίφν. Σκῦρ. Τήν. Χίος — ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 87 ΜΤσιριμῶκ. Δεκάστ. 14 — Λεξ. Περιδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπανιμιά Ἡπ. κ. ἄ. ἀπανομιά Δαρδαν. Θράκ. (Καλαμ. Λούπιδ. Μυριόφ. Στέρν.) ἀπανομιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. ἀπανεμιά Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπαναμιά Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀπαλεμιά Πάρ. (Λεῦκ.) ἴπανεμιά Ἡπ. (Χουλιαρ.) Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν. ἴπαλεμιά Πάρ. (Λεῦκ.) Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀπανεμία. Διὰ τὸν τύπ. ἀπανομιά ἰδ. ἄνομος παρὰ τὸ ἄνεμος. Ὁ τύπ. ἀπαναμιά κατ' ἐξακολουθητικὴν ἀφορμ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐλλειψις ἀνέμου, νηνεμία Μύκ. Τήν. Χίος — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. ΜΤσιριμῶκ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περιδ. Αἰν. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ.: Ἀπανεμιά ἔχομε καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ξανεμίσωμεν Χίος || Ποιήμ.

Τὴν κοιμισμένη ἀκρογαλιά, | ὁ ἄνεμος, εἶπες, ἄς τὴν ταράξῃ, μέσα μου εἶν' ἀγγιχτὴ ἀπανεμιά | καὶ δὲν τρομάζει ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

Κ' εἶπες νὰ κάνουμε παννιά, | νὰ πάμε 'ς τ' ὁμορφο νηοί, μὰ πέσαμε 'ς ἀπανεμιά

ΜΤσιριμῶκ. ἐνθ' ἄν. 2) Μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὴνεμον Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Δαρδαν. Ἡπ. (Δρόβιαν. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Δαμαρ. Κινίδ. Τρίτοδ. Χαλκ.) Παξ. Πελοπν. (Μεσσ.) Σίφν. Σκῦρ. — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 363 Πρω. Δημητρ.: Ὅλα μου τὰ πράματα ναι 'ς ἀπανεμίες Ἀπύρανθ. Ἡῦρ' ἀπανεμιά νὰ καθίσω Σίφν. Κάτσε 'ς τ' ἄπανεμιά νὰ μὴ σὲ φ'σαρίζῃ ὁ ἀέρας Σκῦρ. Συνών. ἀπάγκειασμα 1, ἀπάγκειος 2, ἀπανεμίδα (II), ἀπανεμίδι (II) 1, ἀπανεμὸς 2. β) Μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τῆς βροχῆς Ἰμβρ.: Ἰμεῖς ἡῦραμ' ἀπανομιά κι δὲ γραθήκαμ'. 3) Ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττων, οἷον τοῖχος, κλάδοι δένδρων κττ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Δαμαρ.): Κάνει ἀπανεμιά γὰ νὰ πυρρώνῃ τ' ἄλωνι (κατασκευάζει τι προστατευτικὸν τοῦ ἄλωνιου κατὰ τοῦ ἀνέμου) Δαμαρ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀσυλον, καταφύγιον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Παξ. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἄ.) — Κορ. ἐνθ. ἄν.: Δὲν ἔχον ἀπανομιά Ἀδριανούπ. || Παροιμ. φρ. Ὅπου σ' ἔχει ἀπανεμιά κρυάδα δὲ φοβᾶται (εἰρωνικῶς πρὸς ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ δὲν ὠφελεῖ) Πάρ. Συνών. ἀπανεμίσμα.

2) Περιθάλψις, περιποίησις Θράκ. (Στέρν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μεγάλῃ ναι, μὰ θὰ τὴ δάρω ἰὰ ἴπανεμιά (ἐνν. θὰ τὴν πάρω ὡς γυναῖκα) Ἀπύρανθ. Ὅποιος ἔρθη κ' ἐπά, ἔρχεται ἰὰ ἴπανεμιά αὐτόθ. 3) Φιλοξενία Θράκ. (Καλαμ. Λούπιδ. Μυριόφ.): Ὅταν πάγω 'ς τὸ σπῖτι τ' ἀπανομιά δὲν ἔχω. 4) Ἡσυχία Θράκ. (Καλαμ. Στέρν.): Δὲν ἔχω ἀπανομιά ἀπάνω μ'. 5) Ἐχέγγυον Θράκ. (Στέρν.): Θέλω νὰ ἔχω μὴν ἀπανομιά. 6) Ἐπανωφόριον Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲν ἔχεις τίποτ' ἀπανεμιά νὰ βάλῃς, μόνον θὰ βγῇς ἀπὸ ἴλεκοῦ ὅξω; (ἀπὸ ἴλεκοῦ = μόνον μὲ τὸ γιλέκο). Συνών. ἀπανεμίδι (II) 2.

ἀπανεμιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπανεμιά.

1) Ἀπροσ. εἶναι ὑπὴνεμον: Κάθισε δὴ ποῦ ἀπανεμιάζει. Συνών. ἀπαγκειάζω 1, ἀπανεμίζω 1. 2) Προσωπικ. εὐρίσκομαι εἰς ὑπὴνεμον μέρος. Συνών. ἀπαγκειάζω 2 ἀπαγκειάρω 1, ἀπανεμίζω 2.

ἀπανεμίδα ἡ, (I) Κεφαλλ. Μύκ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπαμενίδα Λεξ. Δημητρ. ἀπανομίδα Ἀνδρ. Τήν. Ἰων. (Καράμπ. Σμύρν.) ἴπανομίδα Ἀνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ἀνεμίδα (I).

Τὰ κατὰ τὴν λίκμησιν ἢ τὸ κοσκίνισμα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενα, οἷον κούφη σταφίς, κατώτερος σῖτος, ζιζάνια κττ. Συνών. ἀνεμίδα (I) 4, ἀνεμίδι (II) 1, ἀπανεμίδι (I) 1.

ἀπανεμίδα ἡ, (II) Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνεμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὴνεμον: Ἐδὼ δὲ μᾶς χτυπᾷ ὁ ἀέρας, εἶναι ἀπανεμίδα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανεμιά Α 2.

ἀπανεμιδερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἴπανεμιδερός Α. Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπανεμίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου: Πανεμιδερό σπῖτι. Πανεμιδερός ὁδᾶς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάγκειος 1.

ἀπανεμίδι τό, (I) Σίφν. Χίος (Βολισσ. κ. ἄ.) — ΠΓενν. 889

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ἀνεμίδι (II).

1) Ἀπανεμίδα (I), ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ σομφὸς κόκκος τῶν δημητριακῶν, τὰ ζιζάνια καὶ λοιπὰ ἀπορρίμματα τὰ ὁποῖα μένουν ἐντὸς τοῦ κοσκίνου μετὰ τὸ λίκνισμα Σίφν.

ἀπανεμίδι τό, (II) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἴπανεμίδι Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπανεμίδα (II).

1) Ἀπανεμίδα (II), ὁ ἰδ., Κρήτ.: Κάτσε 'ς τὸ ἴπανεμίδι νὰ μὴ γρυγαδῶνῃς. Ἐπαέ ναι ἴπανεμίδι, γιατί ναι νοτικό.

2) Ἐπανωφόριον Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὅλο μου τ' ἀπανεμίδι ναι τὸ βελερινάκι εὐτό. Συνών. ἀπανεμιά Β 6.

ἀπανεμίζω Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Σίφν. — Λεξ. Πρω. ἀπανεμίζω Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπανομίζω Δαρδαν. Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ. Περίστασ. Στέρν. κ. ἄ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀπανομίζου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) Ἰμβρ. ἴπανομίζω Προπ. (Ἀρτάκ.

